

Sygn. akt V CZ 82/11

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Kazimierz Zawada

SSA Roman Dżiczek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa T. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Okręgowej w O.
o ochronę dóbr osobistych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 października 2011 r.,
zażalenia powoda na orzeczenie o kosztach zawarte w wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 lutego 2011 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania,
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa T. M. przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Okręgowej w O. o ochronę dóbr osobistych, oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego oddalającego powództwo i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej 2.070 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Orzeczenie nie zawiera uzasadnienia rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem II instancji.

W zażaleniu na zawarte w przywołanym wyroku postanowienie o kosztach procesu w instancji odwoławczej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów art. 328 § 2 k.p.c. i art. 357 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c, ewentualnie uchylenie orzeczenia w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Z treści rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego wynika niewątpliwie, że strona pozwana wygrała przed tym Sądem sprawę w całości, co z reguły ma skutek w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu według zasady odpowiedzialności za jego wynik (art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c.), od której zachodzą jednak odstępstwa, m.in. w art. 102 k.p.c. W sytuacji więc, gdy mimo niewątpliwego obowiązku Sądu Apelacyjnego sporządzenia uzasadnienia postanowienia w tym przedmiocie (art. 357 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.) uzasadnienie orzeczenia tego Sądu z dnia 23 lutego 2011 r. obejmujące także zaskarżone postanowienie, nie czyni temu zadość; a więc w tej części uzasadnienie orzeczenia nie odpowiada – jak trafnie zauważa wnoszący zażalenie - wymogom przewidzianym w art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. (por. postanowienie SN z 25 lutego 2010 r., OSNC – ZD z 2010 r. Nr 4, poz. 104), ma to ten skutek, że zaskarżone postanowienie nie poddaje się kontroli instancyjnej (por. m.in. postanowienie SN z dnia 11 lutego 2011, I CZ 111/09, niepubl.; postanowienie z dnia 19 maja 2011 r., I CZ 43/10 niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.